

У КОХАННІ ВІНЧАНІ

Ми злилися ‘очками,
Кварцем із топазами.
Весняними лозами,
Лозами крем’язними.
Пальцями жадобними –
В єдності оселені.
Наче небо сивее
З молодого зеленню.
А із слів доріжкою –
Мережа нескінчена.
Ми злилися навіки,
У коханні вінчані!

Я ПОДЗВОНЮ ТОБІ

– Я подзвоню тобі?
– Ні, не сьогодні.
Ляє той дощ, ніби прірва в безодні.
Небо затягнуто кольором сірим.
Настрій підведено подихом сілим.

А перехожий собі поспішає,
Думка осідлості видко втішає.
День попрощався химерою тіні.
Вогник зайнявся тремтінням весіннім.

В’ється доріжка, блищить колією.
Нема поєднань би бути твоєю.

Дощ не стає, видко прірва в безодні.

– Я подзвоню тобі?

– Ні, не сьогодні!

ГРІШНИЦЯ-ПАМ'ЯТЬ

Чом тая згадка очі воложить,
Грішницю-пам'ять будить, тривожить?

Порохом вкрита тім'ян-крапива,

На роздоріжжі вітрова грива.

Видко на віях тіні по краю,

Знову воскресла нипа, блукає...

Звела до купи камінь-долоні.

Серце пульсує жилкою в скроні.

– Гей зупинися, чуєш, благаю...

Губи воложить шепіт молитви.

– Я ж пред тобою зовсім нагая,

Хоч на колінах – виграна битва!

Згадка майнула грішниця сива,

На роздоріжжі тім'ян-крапива.

СОНЦЕ ВИСОКО

Сонце вис'око зовсім не гріє,

В косах берези вітер шаліє.

І павутиння на підвіконні.

Синьково-сині квіти кортонні.

День позіхає, вечір далеко.

Мить затремтіла над прірвою деки.

Я виправляю свій обрій сьогодні,

Відіграваю серця безодні.

Очі вологі в свіtilі прижмурю,

Свою веселку в кольорах пожурю.

Вітер най зірве оте павутиння,

Викину квіти синьково-сині.

СОЛНЫШКО СОНЕЧКА

Солнышко, Сонечка,
Сонечка-душка.
Высветлил лучик
Прозрачное ушко.
Глазки фонарики –
Цвет васильковый.
Судьбу-судьбинушку
Дарит подкова.
Губочки бантиком важно сложила.
Вся в обрамленьи кудряшек,
Как мило!
Богом обласкана, а не ветрами.
Сонечка счастье –
Папе да маме.

ПРИГРЕЛСЯ ГОЛУБОК

Пригрелся голубок на стыке двух перил.
День сумрачный, он выбился из сил.
Сидел, нахохлившись
Меланжевым сим боком,
И на людей глядел крапленным оком,
Как будто им сказать хотел,
Что не навеки здесь присел –
Так, задержался ненароком...

МОНОЛОГ ЧЕРЕМУХИ

– Я невеста, слышишь, твоя невеста...
Под окном с утра щебетали птицы.
И сырой туман исчезал из сада.
– Может, все мне это сегодня снится?
Озарило утро весенним светом,
Будто кто-то мне подарил улыбку.
– Я сегодня в белом, твоя невеста...
Шепчет цвет черемухи где-то зыбко.
Сад согретый солнцем внезапно ожил,
И роса сверкнула алмазом с листьев.
– Мы с тобой сегодня, мой друг, похожи.
Так шептал дурман, опуская кисти.

А в ответ – Ты знай, я твоя невеста!
Непотребный сад молодой, цветущий...
Белый цвет черемухи вязко сладок,
Поцелуй смертелен.

ПРИСВЯЧЕННЯ ІВАНУ МИКОЛАЙЧУКУ

Вітер віє косяками,
Дощ сміється потіками,
А троїсті ті музики
Відбивають обцасами.
А по шляху тим широкім
Файний гуцул, чорноокий –
Водить кола з гуцулкою
Заквітчаною стрункою.

Там де кришталеві роси,
Золотавії покоси,
Де гуцули щастя зичать –
Монастир стоїть Анничин.
У квітучих Чорторіях,
Народився юнак в мріях.

Очі мав небесно-сині,
І талан він мав, і вдачу.
І не міг пройти без жалю,
Там де доля чиясь плаче.
А в житті то правда своя.
І ніхто не знав, що згодом
Край свій рідний він прославить,
З буковинським всім народом!
І як пишеться в поетів,
Час, як пізній птах пролетів.
І юнак той світлоокий,
Яснозореньково злетів.
День народження подія –
Від самої Чорторії
Виплекана рушниками
Миколайчукова мрія.

Вітер віє косяками.
Дощ сміється потіками.
А троїсті ті музики
Відбивають обсцасами.
А по шляху тим широкім,
Файний гуцул, чорноокий –
Водить кола з гуцулкою
Заквітчаною стрункою.